

רע"פ 16/15 - ב ס נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 16/15

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: ב ס

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת, מיום 30.12.2014, בע"פ 49254-06-14, שניתן על-ידי כב' השופטים א' הלמן; י' שטרית; ס' דבור

בשם המבקש: עו"ד ראמי מסאלחה

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופטים א' הלמן, אב"ד; י' שטרית; ס' דבור), בע"פ 49254-06-14, מיום 30.12.2014. בפסק דינו, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש על הכרעת דינו של בית משפט השלום בטבריה (כב' השופטת ד' פורת), בת"פ 26940-06-12, מיום 9.9.2013; וכן על גזר הדין, מיום 18.6.2014.

בד בבד עם הגשת הבקשה לרשות ערעור, הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר לריצוי בפועל, שהושת על המבקש.

עמוד 1

בהחלטתי מיום 6.1.2015, לא ראיתי מקום לעכב את ביצוע עונש המאסר, שעה שהבקשה לעיכוב ביצוע הוגשה ביום בו היה על המבקש להתייצב לריצוי עונשו.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום, ובו נטען, כי ביום 24.5.2012, בשעות היום, בכפר א א, תקף המבקש את בת-זוגו, שהייתה בחודש הרביעי להריונה, בכך שמשך בשערות ראשה, ובהמשך, אחז בצווארה ודחף אותה. המתלוננת נפלה ונגרם לה מכאוב ב בטנה. למחרת, ביום 25.5.2012, לקח המבקש את המתלוננת לבית החולים, בעקבות כאבים מהם סבלה. בגין מעשים אלה, יוחסה למבקש עבירה של תקיפה סתם - בת זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

בתשובה לכתב האישום, כפר המבקש בביצוע העבירה, וטען, כי הוא לא תקף את המתלוננת; וכי הוא לא שהה בכפר, בשעת התקיפה הנטענת, שכן הוא יצא מהכפר בשעה 06:00 בבוקר לחיפה, נהג במוניתו וחזר בסביבות 19:30 בערב (להלן: טענת האליבי). לגרסתו של המבקש, המתלוננת ביקרה בבית החולים, לשם ביצוע בדיקה בגין כאבים הקשורים להריונה, ולא בשל שום תקיפה.

3. בהכרעת דין מיום 9.9.2013, הרשיע בית משפט השלום את המבקש בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום. במסגרת הכרעת הדין, דחה בית המשפט את טענת האליבי של המבקש, בקובעו, כי מדובר בגרסה כבושה "אשר נולדה לאחר שהנאשם עבר על חומר הראיות בחברת סנגורו ואז ניזכר להעלות את האליבי אשר בסופו של יום אינו מתיישב עם גרסתו של הנאשם". לפיכך, מצא בית המשפט להעדיף את גרסת המתלוננת על פני גרסת המבקש, וקבע על סמך עדותה של המתלוננת, ויתר הראיות שהובאו מטעם התביעה, לרבות עדות אביה של המתלוננת, כי המשיבה עמדה בנטל ההוכחה המוטל עליה.

4. ביום 18.6.2014, נגזר דינו של המבקש. בגזר הדין, עמד בית משפט השלום על חומרת העבירה בה הורשע המבקש, בזמן שהמתלוננת הייתה בהריון. לאחר מכן, קבע בית משפט השלום את מתחם הענישה, ועמד על נסיבותיו האישיות של המבקש, כפי שבאו לידי ביטוי בתסקיר שנערך על-ידי שירות המבחן, ובתסקיר פרטי שהוגש מטעמו של המבקש. בית משפט השלום שקל לחומרה את עברו הפלילי של המבקש, בין היתר בתחום האלימות בתוך המשפחה, ואת העובדה שהעבירה בוצעה חרף היותו של המבקש נתון בצו מבחן, ומבלי שנרתע מהמאסר המותנה שהיה תלוי ועומד כנגדו. כמו כן, נתן בית משפט השלום את הדעת לכך שהמבקש לא נטל אחריות על מעשיו, ולא הביע חרטה, אף לאחר שהורשע על-ידי בית המשפט. בשים לב למכלול השיקולים, השית בית משפט השלום על המבקש את העונשים הבאים: 18 חודשי מאסר, מהם 8 חודשים לריצוי בפועל והיתרה על תנאי, למשך 3 שנים, לבל יעבור כל עבירת אלימות כנגד בן משפחה; הפעלת עונש מאסר מותנה בן 18 חודשים שהוטל בת.פ. 1282-08-09, חלקו בחופף וחלקו במצטבר, כך שעונשו של המבקש עומד על 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי 6 ימי מעצרו של המבקש. נוסף על כך, הטיל בית משפט השלום על המבקש קנס בסך 3,000 ₪, או 30 ימי מאסר תמורתו.

5. המבקש ערער על הכרעת הדין ועל גזר הדין לבית המשפט המחוזי בנצרת. ביום 17.11.2013, ניתן על-ידי בית המשפט המחוזי פסק הדין בעניינו של המבקש, במסגרתו נדחו טענותיו של המבקש, אשר הופנו נגד הכרעת הדין, ונקבע כי "הכרעת דינו של בית המשפט קמא מבוססת כולה על ממצאי מהימנות ומסקנותיו מן הראיות שהובאו בפניו...לא שוכנעתי כי עלה בידי המערער

להצביע על נימוקים משכנעים להתערב בממצאיה של הערכאה הדיונית". אשר לגזר הדין, קבע בית המשפט המחוזי, כי אין כל הצדקה להתערב בעונשים שהוטלו על המבקש, שכן מדובר בעבירות אלימות חמורות, שביצע המבקש כלפי בת זוגו, עת שזו הייתה בהריון, ובזמן שהיה תלוי ועומד כנגדו עונש מאסר על תנאי ממושך שלא הרתיעו.

בקשת רשות הערעור

6. בבקשה לרשות הערעור, נטען כי זכותו של המבקש להגן על עצמו מפני העבירה שיוחסה לו בכתב האישום קופחה, בשל מחדלי חקירה. עוד טען המבקש, כי נגרם לו עיוות דין, שכן הוא נדרש להיחקר בחקירה נגדית (בעניין טענת האליבי) במועד הכרעת הדין, ולאחר שהוגשו סיכומים מטעם הצדדים. טענה נוספת שהעלה המבקש הינה, כי בית משפט השלום טעה משלא הסתמך על מרחקי הנסיעה המדויקים בין העיר חיפה לבין כפר אום אלג'נם, ובין העיר חיפה לעיר נצרת, על-פי מפת ישראל הרשמית, עת דחה את טענת האליבי של המבקש.

דין והכרעה

7. לאחר עיון בבקשת רשות הערעור ובנספחיה, נחה דעתי, כי אין מקום ליתן רשות ערעור במקרה זה. הלכה מושרשת היא, כי בקשות רשות ערעור בפני בית משפט זה "בגלגול שלישי", תתקבלנה במשורה, ורק במקרים המעוררים שאלה משפטית נכבדה וכבדת משקל, או סוגיה ציבורית רחבת היקף, וכן במקרים חריגים ביותר של חשש לעיוות דין כלפי המבקש או משיקולי צדק כלפיו (רע"פ 8087/14 נדים אנגנאץ נ' מדינת ישראל (10.12.2014); רע"פ 7940/14 סבן יעקב - ציוד לבנין בע"מ נ' מדינת ישראל (8.12.2014); רע"פ 1623/14 גבארה נ' מדינת ישראל (1.4.2014)). בקשת רשות הערעור אינה חורגת מעניינו הפרטי של המבקש, באופן אשר עשוי להצדיק מתן רשות ערעור בפני בית משפט זה. כמו כן, לא מצאתי, כי מתעורר, בעניינו של המבקש, חשש מפני עיוות דינו, או חשש לאי-צדק כלפיו.

8. יש לציין, כי הטענות שמעלה המבקש, בבקשה זו, נדונו על-ידי שתי ערכאות, ובנסיבות דנן, אין הצדקה לדון בהן פעם נוספת, בבית משפט זה. מעבר לכך, קבלתה של הבקשה תחייב התערבותו של בית משפט זה בקביעות עובדתיות אשר נעשו על-ידי הערכאה הדיונית, וכלל ידוע הוא כי "אין זה מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאי העובדה והמהימנות של הערכאה המבררת, וזאת בשל יתרונה המובנה של האחרונה, אשר התרשמה ישירות ובלא אמצעים מקשרים מהעדים ומהראיות" (ע"פ 2439/10 פלוני נ' מדינת ישראל (6.6.2012)).

9. למעלה מן הצורך, אוסיף כי לאחר עיון בפסקי הדין של הערכאות הקודמות - אין בידי לקבל את טענות המבקש גם לגופן. בצדק דחה בית המשפט המחוזי את טענת המבקש, לפיה הוא נמנע מלהעלות את טענת האליבי, כבר בחקירתו במשטרה, כיוון שהוא נחקר אודות אירוע שהתרחש ביום 25.5.2012, במקום 24.5.2012; ובשל כך שהיה קשה לו לזכור בעת חקירתו שנערכה, מה היו מעשיו, כשבועיים קודם לכן. לעניין זה, קבע בית המשפט המחוזי, כי:

"המערער כפי שניתן ללמוד, היה מודע לעובדה שהמשטרה מחפשת אחריו, ובחר שלא להתייצב כדי למסור גרסתו, כשהייתה לו אפשרות למסור אותה במועד קרוב יותר לאירוע...משנחקר על עבירות

שבוצעו לכאורה בימים חמישי ושישי, צריך היה המערער להעלות את טענת האליבי כבר, באותה עת. יתרה מכך, כפי שהובהר, המערער נחקר על אירועים שהתרחשו בימים 24.5.2012 ו-25.5.2012 – ולמרות זאת הוא לא העלה טענת אליבי ביחס לאף אחד מתאריכים אלה"

המדובר בקביעת ממצאים עובדתיים, שבהם ערכאת ערעור לא תטה להתערב, והדברים אמורים, ביתר שאת, כאשר מדובר בבקשה לערעור שני על אותם ממצאים.

10. בדומה, לא מצאתי ממש בטענתו של המבקש, לגבי חקירתו הנגדית במועד מתן הכרעת הדין. בית המשפט המחוזי התייחס, בהרחבה, לטענה זו של המבקש, וקבע, כי הגם שמדובר בצעד חריג "הרי מהלך זה נועד לסייע למערער ובוודאי לא היה בו לקפח את זכויותיו, ואכן אלה לא נפגעו ולא נגרם לו עיוות דין". בהקשר זה, דעתי כדעת ערכאת הערעור, ואינני רואה מקום להתערב בקביעתו זו.

11. אשר לטענת המבקש, בקשר למרחקי הנסיעה בין העיר חיפה לבין כפר אום אלג'נם, ובין העיר חיפה לעיר נצרת – הרי שלאחר שבית המשפט המחוזי התיר למבקש להציג, במהלך הדיון בערעור, תדפיס המפרט את מסלולי הנסיעה, הוא קבע בפסק דינו, כי סיכום הקילומטרים איננו תואם את גרסת המערער ומפריך את גרסתו. לפיכך, גם כאן, אין כל הצדקה להתערב בממצא עובדתי זה.

12. בכל הנוגע לעונש שהושת על המבקש, הלכה היא, כי השגה על מידת העונש אין בכוחה להצדיק מתן רשות ערעור, למעט במקרים בהם ניכרת חריגה קיצונית ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת במקרים דומים (רע"פ 7584/14 אבו שוקור נ' מדינת ישראל (2.12.2014); רע"פ 7641/14 אלטורי נ' מדינת ישראל (30.11.2014); רע"פ 7413/14 דוד נ' מדינת ישראל (17.11.2014)). העונש שהושת על המבקש, בנדון דידן, אינו סוטה לחומרה ממדיניות הענישה שנקבעה בעניינים כגון דא (ראו והשוו: ע"פ 2358/14 פלוני נ' מדינת ישראל (21.5.2014); ע"פ 6873/13 פלוני נ' מדינת ישראל (25.2.2014)). מה גם שהערכאות הקודמות נתנו דעתם למכלול שיקולי הענישה הרלוונטיים, וערכו ביניהם איזון ראוי, בנסיבות העניין.

13. לאור האמור, בקשת רשות הערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, כ"ב בטבת התשע"ה (13.1.2015).

ש ו פ ט